

„Nu se potrivește”

„Această copilărie a spiritului nostru public se arată de la începutul dezvoltării noastre moderne, din zilele în care cei dintâi tineri rău sau deloc preparați s-au întors din Paris, unde, uimiți de efectele strălucite a[le] unei vieți istorice de o mie și mai bine de ani și uitând că pădurea cea urieșească de averi, știință și industrie are un trecut foarte lung în urmă-i, au socotit a introduce aceeași stare la noi, introducând formulele scrise ale vieții publice de acolo. [...]

Întorși din străinătate, ei nu și-au dat silința să-nvețe legile și datinile pământului, să codifice obiceiurile nației românești, ci au introdus pur și simplu codicele pe cari le învățaseră la Paris, ca și când poporul românesc a fost în trecut un popor de vite, fără legi, fără obiceiuri, fără nimic, și trebuia să i s-aducă toate celea de-a gata din cea mai renumită fabrică. [...]

Plebea de sus face politică, poporul de jos sărăcește și se stinge din zi în zi de mulțimea greutăților ce are de purtat pe umerii lui, de greul acestui aparat reprezentativ și administrativ care nu se potrivește deloc cu trebuințele lui simple și care formează numai mii de pretexte pentru înființare de posturi și paraposturi, de primari, notari și paranotari, toți

aceștia plătiți cu bani peșin din munca lui, pe care trebuie să și-o vândă pe zeci de ani înainte pentru a susține netrebnicia statului român. [...]

Legile noastre sunt străine; ele sunt făcute pentru un stadiu de evoluțiune socială care în Franța a fost, la noi n-a fost încă. Am făcut strane în biserica naționalității noastre neavând destui notabili pentru ele, am durat scaune care trebuiau umplute. Nefiind oameni vrednici, cari să constituie clasa de mijloc, le-au umplut caraghioșii și haimanalele, oamenii a căror muncă și inteligență nu plătește un ban roșu, stârpiturile, plebea intelectuală și morală.”

„Icoane vechi și icoane nouă. I. Actualitatea”,
***, *Timpul*, 11 decembrie 1877

„Căci azi avem cele mai înaintate instituții liberale. Control, suveranitatea poporului, codice franțuzești, consilii județene și comunale. Stăm mai bine pentru aceasta? Nu, de zece ori mai rău, căci instituțiile nouă nu se potriveau cu starea noastră de cultură, cu suma puterilor muncitoare de cari dispunem, cu calitatea muncii noastre, încât trebuie să le sleim pe acestea pentru a întreține aparatul costisitor și netrebnic al statului modern.

Suntem țărani, curată socoteală, și țărănește ar fi trebuit să gospodărim. Țăranul, oricât seu la rărunchi ar avea, bani n-are, și statul modern are nevoie de bani. [...]

Dar va zice cineva: Ei și? Cu munca românului nu pot face stat constituțional cu libertate, ega-

litate, fraternitate și suveranitate? Franțujii sunt farmazoni de au putut-o face, – și noi să nu putem? Nu suntem noi oameni și nu putem să ne luăm după dânșii? Adică ei să fie mai cu cap decât noi? [...]

Nu-i mai cu cap, pentru că mintea nu se mănâncă cu lingura, ci o moștenește omul de la tată și de la mumă, încât un mocan poate fi tot atât de isteț și deschis la cap ca și un ceasornicar din Paris, numai vorba e că mocanul n-au deprins meșteșugul și de aceea câștigă într-un an cât câștigă meșterul din străinătate într-o zi. De aceea însă meșterul din Paris are de unde plăti Camere, universități, teatre, biblioteci, ba chiar brânză de iepure, de ar avea poftă de dansa, poate s-o aibă. Dar noi, popor de țărani, nu le putem toate acestea decât cu-ncetul, și unde franțuzul e cu dare de mână noi trebuie să legăm paraua cu trei noduri, pentru că ceea ce un popor agricol nu are nicio dată sunt banii. [...]

Neapărat că nu trebuie să rămânem popor agricol, ci trebuie să devenim și noi nație industrială, măcar pentru trebuințele noastre; dar vezi că trebuie omul să-nvețe mai întâi carte și apoi să calce a popă, trebuie mai întâi să fii nație industrială și după aceea abia să ai legile și instituțiile națiilor industriale.”

„Icoane vechi și icoane nouă. II. Paralele economice”, *Timpu*, 13 decembrie 1877

„Acuma, după ce am văzut că suveranitatea, libertatea, egalitatea și fraternitatea ne ține o jumătate de miliard datorie și optzeci de mi-

lioane de franci pe an, să vedem cât ne ținea pe noi, popor sărac, ocârmuire[a] jefuitoare a boierilor.

Douăzeci și vro două de milioane pentru amândouă țările cu două scaune domnești. [...]

Dar apoi îndeobște legi franțuzești ne-au trebuit nouă? Pentru împresurarea ce pătimește un loc despre megieși, pentru pescuirea unui iaz, pentru neîngăduirea la posesie, pentru a li se alege părțile, pentru un vad de moară ș.a. trebuiau legi franțuzești, în care să se vorbească despre «lapini», trebuiau miile de avocați, miile de primari și ajutori de primari, notari, consilii și paraconsilii!

Asta e curată socoteală de mofluz.

Și ce avem în schimb? Poate o cultură mai mare? De loc. Dacă cultura se judecă după scriitori, atunci vom trebui să constatăm, cu părere de rău, că Eliad și Asachi știa de zece ori mai multă carte decât d-nii C. A. Rosetti, Costinescu, Carada și Fundescu, că Anton Pann era un scriitor cu mai mult talent și mai de spirit decât o sută dintre ofticoșii cari fac astăzi «esprit» prin gazete, că singura comedie «Buna educație» a lui C. Bălăcescu e mai originală decât toate scrierile d-lui V. A. Ureche la un loc; apoi să nu uităm că de generația aceea a urgișilor boieri se ține pleiada scriitorilor noștri celor mai buni: Alexandri, C. Negruzzi, Bolintineanu, Donici, Bălcescu ș.a., că oamenii știa o limbă frumoasă, vrednică și înțeleasă de opincă ca și de Vodă.

Apoi exista autoritate și ascultare. De zicea Vodă un cuvânt, era bun zis; iar azi...?